

Lacrimale

Sprookjes, toekomstverhalen, visioenen en transformaties.

Gilbert Keyzer

Inhoud

Lacrimale	5
Anderson reist naar Arnhem	33
De paarden van Daria	64
Het peulmeisje	96
Nirvana	131
Het zusje van Saturnus	159
Markus hoefjes	199
Het wonder van Warmtedorp	223
Romans demonen	259

Tweede druk
© 2023 Gilbert Keyzer

Alle personages in deze verhalen zijn product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

Lacrimale

Als heks werd Lacrimale door de dorpingen gedoogd, vanwege haar geneeskrachtige kruiden, waarmee zij meestal succesvol hun kwalen bestreed.

Nooit had een van hen een vriendelijk woord tegen haar gesproken, laat staan dat er sprake zou zijn van enig vertoon van dankbaarheid. Men vreesde haar.

Sommige dorpingen vermoedden dat zij contacten onderhield met kwaadaardige geesten, duivels en demonen.

Ze woonde sinds twee jaar even buiten het dorp, in een huis bij de rivier, dat zij met behulp van vechtganzen en sluiers van vervloeking tegen aanvallers beschermde.

Op zekere avond werd een dorpskind vermist. Tijdens geroddel raakte zij er door de dorpingen van verdacht het jongetje te hebben ontvoerd, om er haar toverkunsten op uit te proberen. Zelfs mogelijk kannibalisme werd geopperd.

Verschanst in haar huis voelde Lacrimale de onrust. Ze werd de naderende Dood gewaar, gluurde tussen raamluiken door en zag een rij fakkels, op en neer dansend op het ritme van snelle passen.

De dorpingen bewogen zich op ruime afstand voor haar huis langs, in de richting van het bos en de rivieroever. Ze vermoedde dat er een nachtritueel zou worden gehouden, wellicht om bosgeesten zover te krijgen om het kind terug te geven en hun bescherming af te smeken.

De Dood komt niet voor mij. Hij zal hun bijeenkomst bederven. Hij komt een dorping ophalen.

Deze veronderstelling weerhield haar er niet van, haar woning te verlaten, er omheen te lopen en de sluiers er omheen zoveel mogelijk te versterken. Het zou de eerste keer niet zijn, dat beschonken, jeugdig dorpsttuig haar huis omsingelde om het met stenen en verwensingen te bestoken.

De laatste keer dat haar dit was overkomen, was zij er getuige van geweest dat het tuig hiervoor de volgende dag in het openbaar werd afgeranseld. Op verzoek van de dorpingen had zij vervolgens hun verwondingen behandeld.

Men had haar als genezeres hard nodig.

Ik zou hier vandaan moeten, dacht Lacrimale, onderwijl haar ganzen kalmerend. Ik wil op zoek naar een verlaten plek, ergens in de wildernis, zodat ik geen energie meer kwijtraak aan ondankbare idioten.

Die idioten betalen me wel voor mijn genezingen. Een heks van mijn niveau zou toch zonder geld moeten kunnen leven. Mijn eigen voedsel kweken. Van katoen en ganzenveren mijn klederen vlechten. Waar berg ik dan mijn boeken met toverspreuken zodanig op, dat ze niet beschimmelen? Ik zou een blokhut moeten bouwen.

Lacrimale bereidde soep en oefende spreuken. Ze hoorde geschreeuw en zag geflakker van vlammen.

Men liet haar met rust.

Opgelucht viel zij uren later in slaap.

De volgende ochtend wandelde Lacrimale nietsvermoedend naar het dorpscentrum, om er eigengemaakte kruidendrank tegen brood en linnen te ruilen. Halverwege echter zag ze zich door verwensingen schreeuwend, moordlustig gepeupel omringd.

Ze liet de kruik met drank vallen en probeerde te vluchten.

Men bekogelde haar met stenen, rukte haar de kleding van het lichaam en de schoenen van haar voeten, trok haar naar de grond en wikkelde een touw om haar nek. Zij trokken haar door een slijkpoel.

Lacrimale probeerde met beide handen verwurging te voorkomen.

Als uit het niets verscheen Sanderik, de wapensmid. Het was een reus van een man, met brede schouders en opvallend kleine handen. Hij trok dorpelingen bij haar vandaan, wierp ze terzijde, knalde er twee met de koppen tegen elkaar, knielde naast haar en verwijderde het touw, dat zo strak om de nek van de heks zat, dat ze het bewustzijn verloren had. Ze zag enigszins blauw in het gelaat.

Sanderik bracht zijn lippen tot vlak bij de hare, trok zijn gezicht terug vanwege de bittere geur van haar adem en gaf haar vervolgens een zodanig forse klap op het sternum, dat haar borsten ervan trilden.

Met een schok kwam Lacrimale bij bewustzijn. Zij begon gierend adem te halen.

Zij droeg nog slechts een lendendoek, zodat hij haar met zijn mantel bedekte.

Het gepeupel, dat een kring om hen gevormd had en zwijgend had toegekeken, begon te morren. De twee, die door de wapensmid met de schedels tegen elkaar waren gebeukt, kropen wartaal uitslaand door het vuil.

Sanderik kwam overeind en keek om zich heen.

‘Het joch is vannacht door zijn moeder teruggevonden!’ riep hij, wijzend op een vrouw en het betreffende kind, die op geruime afstand in de

deuropening van een hut waren verschenen. ‘Het had stiekem van de mede gedronken en was in de kelder in slaap gevallen!’

Zwijgend weken de dorpingen uiteen.

‘Wat bezielt jullie om haar proberen te lynchen?’ raasde Sanderik. ‘Wie van jullie zou de zwarte pest hebben overleefd zonder haar kruidenzalf, haar spreuken en haar applicaties? Wie? Ik in ieder geval niet!’

Men draaide zich beschaamd af en begaf zich naar huisdeuren en zijstraatjes.

Lacrimale kwam enigszins op adem. Zij zag zwarte vlekken, afgetekend tegen fel daglicht. De stenen hadden pijnlijke, beurse plekken op haar lichaam en haar gezicht veroorzaakt.

Het gelaat van de reus verscheen in haar gezichtsveld.

Hij had een scheefstaande neus.

Lacrimale wilde woorden van dank spreken. Zij kon slechts een schor gesteun voortbrengen, sloot haar ogen en voelde hoe hij haar optilde en wegdroeg. Ze vouwde haar armen onder de jas.

Waar brengt hij me naar toe, vroeg ze zich af. Ik moet naar huis, de vervloekingen verversen, de kruidenplanten begieten, de ganzen voederen.

Hij droeg haar naar zijn smidse, die zich naast haar huis bevond. Onder een afdak stond een trog met koelwater, waarin hij haar liet zakken. Hij wierp zijn mantel op een tafel en overhandigde haar een stuk zeep.

Lacrimale opende haar mond om een dankbetuiging uit te brengen.

Sanderik hield zijn vinger voor zijn lippen en verdween de smidse in.

Ze trok haar doek los en begon zich ermee te wassen. Bloed en modder kolkten in het water. Ze liet zich onder het oppervlak zakken en wreef door haar korte, rode haar.

Ineens begon ze over haar hele lichaam te trillen en te schudden.

Sanderik verscheen. Hij wierp een linnen gewaad naast de mantel op tafel. Het was het enige kledingstuk dat hij uit de garderobe van zijn overleden vrouw had bewaard. Ze was erin getrouwd.

De wapensmid liep het open keukengedeelte binnen, alwaar hij een kroes met brandewijn vulde, die hij haar aanreikte.

‘Drink. Het helpt.’

Met trillende vingers nam zij de kroes van hem aan. De brandewijn trok een gloeiend spoor naar haar maag. Haar lichaam kalmeerde vrijwel direct.

‘Ik dank je, Sanderik. Mijn leven is het jouwe. Heb je wellicht een handdoek en linnen voor me?’ vroeg zij met schorre stem. ‘En een teil vers water?’

Zij keek hem onderzoekend aan, met violette ogen.

Haar keel voelde aan, alsof de wanden ervan tegen elkaar aangeplakt zaten. De huid van haar nek schrijnde.

Hij wierp haar schone poetsdoeken en linnen toe en overhandigde haar een teiltje met water. Gebiologeerd zag hij haar uit het water verrijzen. Zijn mond zakte open.

Lacrimale spoelde zich af. Nu de modder en het bloed van haar lichaam verdwenen waren, vond hij haar mooier dan hij zich ooit had kunnen voorstellen, ondanks de verwondingen en de blauwe plekken.

Lacrimale schaamde zich niet. Zij droogde zich af, verbond haar wonden met het linnen en trok het gewaad over het hoofd. Er waren bloemen op geborduurd.

Ik wou dat ik hem kon verleiden, dacht zij met spijt, zijn blik vermijdend. Als hij mijn man zou worden, zou hij me beschermen. En wellicht verderop een blokhut voor me bouwen.

Sanderik was aan tafel op een afgevlakte boomstam gaan zitten. Zij nam tegenover hem plaats op een ruwhouten bank.

‘Je kunt hier voorlopig blijven. Je bent veilig hier, want ik sta onder bescherming van de onderkoning. Ik heb een strozak voor je.’

‘Ik blijf niet lang.’

‘Het is gevaarlijk volk, die dorpingen.’

‘Na alles wat ik voor ze heb gedaan! Ik heb doodzieke kinderen van de tering genezen. Het oude dorpshef had al maanden een beenwond, die niet wilde helen. Dankzij mijn kruidenpakkingen genas het been binnen een week!’

‘Als je de mensen te vaak helpt, rekenen ze je erop af. Het oude dorpshef kreeg kanker en ze namen het jou kwalijk, dat je er niets tegen kon doen.’

‘Ik was er bijna geweest! En ik ben mijn kleren en mijn enige paar schoenen kwijtgeraakt. Ik doe nooit meer iets voor ze! Ik ga hier weg!’

‘Waar naartoe? Heksen worden overal gehaat. Vroeg of laat nemen ze je te grazen. Je hebt bescherming nodig. Ik heb gezien hoe je probeerde je huis te beschermen. Ik ben bang dat die toverspreuken op den duur niet sterk genoeg zijn.’

Hij heeft gelijk. Ik moet ze steeds vaker verversen. Ik word ouder. Langzaam nemen mijn krachten af. De Dood is me aan het inhalen.

‘Wie zou me kunnen beschermen?’

‘Wie anders dan ik? Ik zou graag je man worden. Sinds Geraldine overleed, mis ik een vrouw. Ik zou ervoor zorgen, dat niemand je kwaad doet. Ik zou je nooit slaan. Ik vind je een prachtige vrouw. Ik heb een grote pik, waarmee ik je veel plezier zou kunnen bezorgen. We kunnen goede tijden beleven, met zijn tweeën. Je adem bevalt me weliswaar niet. Zijn daar geen kruiden tegen?’

Verbaasd zocht zij naar woorden.

‘Ik vind het een heel romantisch aanbod, Sanderik. Je overvalt me er wel mee. Ik wil er nog even over nadenken.’

‘Je zei daarnet nog dat jou leven het mijne is, of zoiets.’

‘Ja, Sanderik, dat heb ik inderdaad gezegd. Wat ik daarmee bedoel is dat wij op een bepaalde manier met elkaar verbonden zijn geraakt. Onze energievelden zijn deels met elkaar samengevallen. Ik zal jou ooit helpen, betekent het. Verder niets.’

Sanderik trok een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

Vlak bij de voorgevel van de smidse, nog onder het afdak, zag zij een harnas aan een standaard hangen. De borstplaten glommen bronskleurig in zijdelings binnenkomende zonnestralen.

‘Wat is dat voor moois?’

‘Dat wordt het nieuwe harnas van de onderkoning. Brons met gouden randen. Het is bijna klaar. Ik maak niet uitsluitend zwaarden en hellebaarden. Het is de grootste opdracht die ik ooit heb gekregen. Ik sta onder bescherming van de onderkoning en de dorpingen weten dat. Met de goudstukken die ik ervoor krijg, kan ik de smidse uitbreiden en personeel en leerlingen aannemen.’

Lacrimale knikte bewonderend.

‘Vrouwen willen een man met geld genoeg om ze te onderhouden. Ik ben straks een rijkaard.’

Lacrimale lachte. De zon verwarmde haar rug.

Een man in mijn domein, die vroeg of laat al mijn geheimen zal leren kennen. Wil ik dat? Ook al leert hij ze kennen, mijn toverkunsten zal hij toch nooit ten uitvoer kunnen brengen. Mijn spreuken werken niet, als ze door een ander worden uitgesproken. Hij is sterk en veel jonger dan ik, misschien net dertig. Ik zou zijn grootmoeder kunnen zijn. Als we zouden samenwonen, hoef ik hem niet de hele tijd om me heen te hebben. Alleen de avonden en de nachten. Hij zou de kleine kamer krijgen. Misschien dat de dorpingen me met rust laten, als ze zien dat wij samenwonen. Ze hebben ontzag voor hem, sinds hij dat kalf uit de

rivier redde en op zijn schouders naar de boer droeg. Ook zonder de bescherming van de onderkoning zouden ze hem wel met rust laten.

Zijn behoefte kan ik niet bevredigen.

Lacrimale kwam overeind.

‘Kom je mee?’

Onderweg naar haar huis, nam zij hem bij zijn hand.

Haar huis lag slechts op enkele tientallen meters bij de smidse vandaan.

Zij namen het pad langs de rivier en passeerden lage huisjes. Een zwerm raven vloog over de daken heen.

Onderweg zagen zij, dat paddenstoelen zoekende dorpelingen hen tussen boomstammetjes door bespiedden.

Lacrimale 's huis was omgeven door slanke bomen en kruidenplanten.

Reusachtige grijze ganzen strekten hun nekken en benaderden blazend de wapensmid.

De snavels reikten hem tot aan de borst.

Lacrimale riep een kort bevel, waarop de vogels zich terugtrokken en opende het tuinhok. Zij leidde hem de trap naar de voordeur op, liet zijn hand los en ging naar binnen.

Hij volgde haar en kreeg even het gevoel dat hij door onzichtbaar spinnen rag heen brak.

‘Ik merk niet veel van die vervloekingen.’

‘Die worden alleen echt gevoeld door bezoekers die slechte bedoelingen koesteren.’

De luiken zaten voor de ramen. Het was schemerig in de ruimte met open keuken, alwaar daglicht door kieren heen priemde.

Op haar verzoek nam hij plaats op een stoel tussen een open haard en een enorme ketel, die op een rooster stond, waaronder een kolenvuur brandde. In haar keuken schonk zij voor zichzelf koude thee in en zocht voor hem een drankje uit van een plank vol flessen en flesjes, dat zij in een glas goot.

‘Je gaat me toch niet vergiftigen?’

‘Je bent mijn redder. Waarom zou ik zoiets doen?’

Sanderik nam het glas van haar aan en proefde.

‘Wat is dit voor drank?’

‘Een kruidenmelange. Luister eens, Sanderik. Ik heb je gezegd dat mijn leven het jouwe is en je uitgelegd wat ik daarmee bedoel. Een relatie tussen ons zal niet verder gaan dan dat verhaal. Ik ben een geboren heks. Een gevorderde heks. Door het uitvoeren van mijn toverkunsten en het jarenlang drinken van allerlei dranken en elixers, is mijn lichaam

veranderd. Ik ben giftig geworden als honderd slangen. Als je mij intiem op mijn mond zou zoenen, zou je maandenlang helse pijnen lijden. Als ik je toestond om je met mij lichamelijk te verenigen, zou je het niet overleven. Mijn lichaamssappen zijn dodelijk. Zelfs als ik je zou bespuwen, kreeg je al brandblaren. Ik ben niet menselijk meer. En ik wil geen mensen meer aanraken, niet om ze te beminnen, niet meer om ze te genezen. Ik zal dus nooit je minnares kunnen zijn. Ik kan wel je bondgenoot worden.'

Zij had rustig gesproken, hem daarbij onafgebroken aankijkend, met haar violette ogen, die in de schemering oplichtten.

Sanderik dronk zijn glas leeg. Hij voelde zijn opwindning wegzakken en vermoedde, dat dit kwam door haar gruwelijke verhaal en niet door het drankje.

Zijdelings zonnelicht overspoelde haar. Hij vond haar het mooiste wezen dat hij ooit had gezien.

'Zullen we dan bondgenoten worden?' vroeg zij ongeduldig.

'Ik droom geloof ik.'

'Ik vroeg je wat.'

'Kan je lekker koken?'

'Je zal vast mijn gerechten wel eens geroken hebben.'

'De dorpelingen noemen het duivelsvoer.'

'Zou je dat op je bord willen?'

'Heel graag.'

'Ik wil niet door jou worden overheerst. Ik wil jou niet overheersen. Als we met elkaar verder gaan, is het op basis van gelijkheid.'

Sanderik knikte.

'Nou?'

'Mag ik niet af en toe een zoen op je wang drukken, of die prachtige borsten van je kussen?'

'Ik heb het liever niet.'

'Toch wil ik je man worden.'

'Noem het zoals je wilt.'

'Ik vind je de mooiste bondgenoot die ik ooit heb gezien. Mag ik je omhelzen?'

Dat stond zij toe.

'Je stinkt een beetje, Sanderik. Ik stel prijs op een schone bondgenoot. Achter dat deurtje daar vind je een wasruimte. Ik zal de tobbe vullen en je kleren voor deze keer in de was doen. In het vervolg was je ze zelf. Sla na je bad alsjeblieft een handdoek om.'

Sanderik knikte.

'Ik zou het gewaad van je vrouw graag willen houden. Ik vind het mooi. Het voelt prettig aan.'

'Het is nu van jou.'

Sanderik ging op een krukje zitten.

Zij knikte, ging de badruimte binnen en bezocht haar keuken. Even later drongen kookgeuren tot hem door.

Eenieder die haar ooit nog lastig valt, mep ik dood, nam hij zichzelf voor.

Dit is toch heel wat anders dan de koolsoep, witvis en rapen die ik dag in dag uit wegwerk. Wie weet is ze helemaal niet giftig en stelt ze mij op de proef. Vrouwen doen nou eenmaal graag moeilijk. Dat voelen ze zich belangrijk.

'Ga je nog in bad?'

Sanderik ging de wasruimte binnen.

Het enige licht in deze ruimte kwam door een hoog, smal venster.

Naast een stenen bassin stond een houten tobbe. Op de rand ervan zat een lichtbruin wezen gehurkt, dat nog het meeste weg had van een magere, gevleugelde aap. Het creatuur roerde met lange vingers in het badwater, keek hem spottend aan en maakte uitnodigende gebaren. Het boog zich naar een tafeltje en nam een stuk zeep en een borstel.

'Wegwezen', beval Sanderik geschrokken. Met beide handen maakte hij afwerende gebaren.

Mopperend in een onverstaanbare taal begon het wezen voor zijn ogen te verdampen.

Zeep en borstel kletterden op de kleivloer.

Ontstemd klom de wapensmid aarzelend de tobbe in, borstelde zichzelf schoon, verliet het water en nam een handdoek van een stapeltje op een aan een muur bevestigde plank, waarmee hij zich afdroogde en die hij vervolgens om zijn middel sloeg. Hij verliet de badruimte met zijn kleding en zag een vrouwtje. Ze droeg een witte hoge hoed, rok en blouse van onbestemde kleur en stond op een stoel aan de rand van de wasketel, waaronder een kolenvuur brandde.

Ze roerde met een enorme spaan in het stomende water. Sanderik wierp zijn kleren in de wasketel. Hij bedankte het vrouwtje, dat hem als antwoord onverstaanbare kreten toevoegde. Ze keek zeer boos.

Ik ben in een toverachtig circus terecht gekomen. Of misschien ben ik krankzinnig geworden, overwoog Sanderik.

Lacrimale stond voor een aanrecht. Op het fornuis naast haar stonden damp uitstotende pannen.

‘Er zat een soort demon in de wasruimte.’

Glimlachend keek zij over haar schouder.

‘Grapje van me. Het was niet meer dan een vlag van een kort leven. Flinterdun.’

‘Vertel me niet dat jij leven kan maken. Dat kan alleen God!’

‘Ik kan het ook, al is het voor zeer korte tijd. Maak je er niet druk over. Zoals ik al zei, het was een grapje.’

‘Hou dat soort geintjes in het vervolg alsjeblieft voor je.’

‘Wen eraan. Ik hou ervan om mensen met het hart op de goede plaats te plagen.’

Het kaboutervrouwkje barstte in een waanzinnig klinkend liedje uit.

‘Kan dit leven ook weg?’

‘Zij is er werkelijk. Ik kan wezens uit andere werelden oproepen, die me ondersteunen in het huishouden en raad geven. In ruil daarvoor deel ik mijn geheimen en zelfontworpen spreuken met ze.’

‘Laat haar dan tenminste haar kop dicht houden!’

Lacrimale maakte een kort gebaar, waarop het vrouwkje zweeg.

Sanderik ging in een hoek van het vertrek op een lage stoel zitten.

Hij had geen zin meer in seks. Hij wilde bier. Zou die toverkol hierover beschikken?

Het kaboutervrouwkje viste met de spaan zijn kleding uit het borrelende water en spreidde dit uit over een rek, dat zij vervolgens naar buiten zeulde.

Zij kwam niet meer terug.

‘Heb je misschien bier?’

Lacrimale draaide zich om.

‘Alleen thee, water, bessenwijn of die kruidendrank.’

‘Kruidendrank.’

Zij schonk uit een met riet omvlochten fles een glas halfvol en overhandigde het hem.

Sanderik nam een slok. De alcoholhoudende vloeistof beviel hem en beloonde hem met een langdurige, verrukkelijke afdronk. Hij keek naar de langzaam uitdovende kolen.

Het is toch niet mogelijk, dat een vrouw giftig wordt. Ik weet zeker dat zij mij op de proef wil stellen. Zo zijn vrouwen. Ze willen erachter komen of je uit bent op een neukpartij. Ik moet geduld hebben. Ik doe gewoon of ik gek ben.

Voorlopig zijn mijn kleren gewassen en krijg ik zo meteen iets op mijn bord, dat waarschijnlijk al net zo lekker smaakt als het ruikt.

Lacrimale kwam op hem af en overhandigde hem een dampend bord en een lepel.

Hij keek naar een brijige massa, waaruit botjes en baleinen staken.

‘Wat is dit?’

‘Een melange.’

‘Wat zit erin?’

‘Proef!’

Sanderik stak een lepel in de brei en proefde. Een walglijke smaak nam zijn mondholte in beslag.

‘Het is niet te vreten!’ Hij overhandigde haar het bord, dat zij hem terstond in het gezicht wierp.

Sanderik vluchtte het huis uit. Tijd om zijn kleding van het rek te grissen kreeg hij niet. Haar ganzen vielen hem aan en achtervolgden hem blazend tot aan het tuinhek.

Heksen koesterden slechts één levensdoel: het zo lang mogelijk in stand houden van hun bewustzijn. Hierdoor dienden zij meerdere malen de Dood te overwinnen, door het zieke of versleten lichaam te verlaten en de gedaante van een mens, of zo men wenste een dier aan te nemen. Op zekere moment liet de Dood hen voorgoed met rust.

De meeste heksen en tovenaars bereikten nooit het energetisch niveau dat hiervoor nodig was. Daarnaast vielen velen van hen ten prooi aan inquisiteurs en lynchpartijen. Lacrimale vreesde dat zij inmiddels te oud was om de Dood te kunnen ontlopen. Zij voelde haar krachten langzaam afnemen. Het onderhouden van de beschermende vervloekingen, die om haar huis heen hingen, kostte haar steeds meer moeite.

Koppig zocht zij door naar het elixer, dat haar in staat zou stellen om te veranderen in haar favoriete dier: de raaf. De vogel die haar als kind in haar dromen talrijke malen was verschenen.

Naast haar fornuis had zij hiertoe met primitieve middelen een laboratorium ingericht.

Op zeer jeugdige leeftijd was Lacrimale, die haar naam van haar moeder gekregen had vanwege haar talrijke huilbuien tijdens de zwangerschap, zich van haar bijzondere gaven bewust geworden. Zij zag meer dan andere kinderen en zeker veel meer dan volwassenen.

Zij had de Dood waargenomen, zwevend om stervende mensen en dieren heen en wezens ontmoet, die niet van deze aarde waren. Enkele van deze creaturen, die haar ontvankelijkheid bemerkten, leerden haar hoe zij zichzelf en haar omgeving door rituelen, het ontwikkelen van spreuken en kruidenmelanges veranderen kon.

Hallucinaties bestaan niet als zodanig, begreep zij. Zij leerde zichzelf om op een andere manier naar het leven om zich heen te kijken. Raven zag zij niet als zwarte vogels. Voor haar ogen verschenen zij als glanzend zilveren wezens.

Dat werd haar pad: te veranderen in een raaf, zo gauw zij haar dood voelde naderen.

Zij begreep van deze vogels dat er sommigen van hen al vele eeuwen leefden.

Zonder veel moeite verwisselden zij van gedaante, alsof zij een oude huid afwierpen, zodat de Dood telkens te laat kwam.

Het is me gelukt om honderdvijftien te worden, dankzij mijn jeugdelixer, zonder dat ik me ooit door de Dood heb laten besluipen. Gisteren had hij me bijna te pakken. Ik voelde hem niet naderen, kreeg niet eens de kans om me in iets kleins te transformeren. Al die bezweringen en spreuken zijn me zeer nuttig, als ik in noodsituaties de tijd krijg om ze uit te spreken. Anders hebben ze geen zin.

Ik kan me al in een insect veranderen. Dat is zeer risicovol. Insecten zijn klein en kwetsbaar. Stel je voor dat ik in een spinnenweb terecht zou komen! Raven worden door geen enkel dier lastiggevalen.

Uit een boek, waarin duizenden spreuken stonden, zocht zij voor de zoveelste maal een aantal samenhangende toverwoorden op, die zij uitsprak, onderwijl met de handen symmetrische, vloeiende bewegingen uitvoerend.

Tot haar diepe vreugde voelde zij haar gezicht versmallen tot een snavel.

Uit haar buik leken ravenpoten te krullen. Haar ledematen begonnen te krimpen.

Haar lichaam sidderde. De transformaties veroorzaakten een jeukende pijn. Doorzetten nu, niet bang zijn, hield zij zichzelf voor.

Iemand bonsde driemaal op de deur.

De betovering was verbroken. Haar gezicht schoot terug in model. De ravenpoten trokken zich terug. Armen en benen namen de oorspronkelijke grootte weer aan, hetgeen een korte, vlammeende pijn veroorzaakte.

Opgelucht over het gedeeltelijke succes, tegelijkertijd ongerust, keek zij in de richting van de deur. Vriend of vijand? Zou de gordijnen der vervloekingen nog sterk genoeg zijn om vijanden te herkennen en vervolgens in werking te treden?

Veel energie was in haar transformatiepoging opgegaan. Het lukte Lacrimale hierdoor niet om de deur voor haar doorzichtig te maken.

Opnieuw werd er gebonsd.

‘Lacrimale?’

De heks zuchtte geërgerd.

Die idioot van een Sanderik.

Zij besloot de deur te openen voor haar redder.

In de deuropening zakte hij op een knie, waarna hij met onhandige bewegingen een houten etui uit zijn werkschortzak tevoorschijn trok.

Het zal toch niet waar zijn, vroeg zij zich af. Hallucinaties bestaan helaas niet.

Sanderik klapte het etui open. Lacrimale zag twee brede, goudkleurige ringen.

Zij sloeg haar ogen ten hemel.

‘Wil je mijn vrouw worden?’

Hij keek haar aan als een smekeling.

‘Waar heb je die ringen van gemaakt?’

‘Puur goud, mijn liefste, onttrokken aan het harnas. De onderkoning zal dat kleine beetje edelmetaal nooit missen.’

‘Sta alsjeblieft op en kom binnen.’

Sanderik klapte het doosje dicht en volgde haar.

Hij was haar een trouwe hond, die haar wellicht goed van pas kon komen.

De wapensmid begon verontschuldigen te uiten voor zijn opmerking over de maaltijd.

Zij legde hem met een handgebaar het zwijgen op.

‘Als je dat nou zo nodig wil, word ik een soort beperkte vrouw van je.’

Stralend van vreugde haalde hij de ringen tevoorschijn. Zij strekte haar rechterhand uit. Hij schoof de hare over haar ringvinger en de zijne over zijn ringvinger.

‘Ik ben heel erg gelukkig’, verzekerde hij haar.

‘Dat is fijn voor je, Sanderik. Je hebt het verdiend, je hebt me van een zekere dood gered. Ik heb voor jou ook een geschenk.’

Zij legde haar handen op zijn gezicht en sloot haar ogen. Het duurde even voordat zij voldoende energie verzameld had. Zij prevelde enkele zinnen, onderwijl over zijn neus wrijvend.

Lacrimale trok haar handen terug. Sanderiks neus stond recht.

Verbluft betastte de reus zijn reukorgaan.

‘Ik vond het geen gezicht. Alsof je een reusachtige klap had gekregen.’

Hij wilde haar zoenen.

Zij weerde hem af. ‘Ik heb je gewaarschuwd, Sandrik, ik ben giftig.’

‘Ik dacht dat je dat zei omdat je me op de proef wilde stellen.’

‘Ik meen het!’

Hij keek naar de grond als een teleurgesteld rund.

Zij eiste dat hij naar de smidse terugkeerde, een bad nam en de schone kleren aantrok, die nog steeds aan het rek buiten hingen.

‘Je bent mijn redder, Sanderik, en ook een vies varken. Je komt een aanzoek doen, terwijl je erger stinkt dan ooit!’

De wapensmid vertrok, verontschuldigingen uitend. Hij griste zijn kleding van het rek.

Lacrimale strekte zich op haar matras uit en sloot haar ogen.

De volgende keer zal het mij lukken. Ik vlieg hier vandaan. Sanderik zal rouwen bij het omhulsel dat ik achterlaat. Als er al iets van me achterblijft.

Sanderik vond in de smidse een brok bruine zeep, ontkleedde zich en liep de langzaam stromende rivier in, omdat hij niet in de trog met koelwater paste. Hij hurkte op zandige bodem en bewoog de zeep over zijn lichaam. Schuimslierten dreven bij hem vandaan. In westelijke richting, aan de horizon, meende hij schepen te zien. Scheepsvaart was gebruikelijk op de rivier. Hij dacht masten met onbekende vlaggen te onderscheiden.

Een handelsvloot, vermoedde hij. Men zou, zo dacht hij te weten, dit onbeduidende dorp voorbijvaren, op weg naar de stad, die enkele kilometers verder stroomopwaarts lag.

Sanderik hees zich op de oever en liet zich drogen door de zon.

Hij trok zijn verkreukelde, schone kleding aan, smeerde zijn gezicht in met zeepschuim, haalde een scherpgeslepen botsplinter over de kaken en wachtte ongedurig op de avond.

De vloot, uit vijf schepen bestaand, leek niet dichterbij te komen. Sanderik zag hoe zeilen opgerold werden, in de gloed van een rode avondzon.

Hij begreep dat men op de vloed wachtte.
Sanderik repte zich naar Lacrimales huis.
Hij durfde niet zonder meer naar binnen te lopen en klopte aan.
Lacrimale, die in slaap gevallen was, schrok wakker en verliet haar bed.
Sanderik stonk althans niet meer. Hij grijnsde en wilde haar omhelzen.
Lacrimale week achteruit in de richting van de keuken.
Zij voelde zich enigszins verkwikt. Zij schonk lust remmende drank voor hem in en nam een elixer, dat haar wat extra energie gaf.
Ik verspil mijn krachten aan een man. Hoe dom kan een heks wezen?
Zij bekeek zijn gestalte en herinnerde zich dat er manieren bestonden om energie bij mensen vandaan te halen en te gebruiken.
Alle levende wezens, dus ook mensen, zijn door een aura omgeven. Deze aura's bestaan uit energiebundels. Zij wist van andere heksen dat het mogelijk was deze bundels naar je toe te buigen en besloot om in haar boeken naar de spraakformules op zoek te gaan.
Je hebt mijn leven gered, Sanderik. Toch zal ik je leegzuigen, zoals een spin haar prooi leegzuigt. Ik doe het zo langzaam dat je ertussendoor weer gedeeltelijk hersteld.
'Er komt een handelsvloot onze kant op.'
'Boeiend, Sanderik.'
'Je bent nu mijn vrouw, Lacrimale. Ik moet je bekennen dat ik geen enkele geilheid voel. Hoe zou dat komen?'
'Misschien heb ik je betoverd.'

Lacrimale werd bekropen door het gevoel dat de Dood naderde. Zij ervoer de sensatie van een flakkerende schaduw, die zowel op haar als de dorpelingen af kwam.

Angst dreigde haar te overweldigen. Je wist het nooit met de Dood. Hij kon gulziger en gulziger worden, onverwacht van keuze veranderen. Haar spreuksluiers zouden hem niet tegenhouden. Lacrimale snelde naar buiten en begon toch haar beschermende spreuken te versterken. Een waas kwam om het huis heen hangen. Zij sprak en mompelde, begeleidde zichzelf met weidse gebaren. De waas leek strak te trekken en werd onzichtbaar.

Zij herinnerde zich dat Sanderik haar had verteld dat er een handelsvloot in aantocht was en nam het pad naar de rivier. Het was volle maan. Rivierwater weerspiegelde het gele licht. Aan de horizon, in westelijke richting, zag zij vuurkorven branden.

Lacrimale probeerde de vlaggen die boven aan de masten wapperden te herkennen. Ze meende een oorlogsvlag te zien en riep een uil aan, die tussen struikgewas door kwam zeilen en op een boomtak neerstreek. Zij vroeg het dier op onderzoek uit te gaan.

Sanderik verscheen.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Dat is geen handelsvloot, Sanderik! Naïeve sukkel!’

Als een beschaamd kwajongetje stond hij aan de oever.

Nerveus banjerde zij heen en weer, totdat de uil op haar afzweefde.

Maanlicht weerkaatste in de oranje ogen.

De vogel landde op haar schouder en kirde haar zijn boodschap toe.

Lacrimale knikte. Op haar gelaat was een bittere trek verschenen.

Zij streelde de uil, die van haar af dook en tussen de struiken door verdween.

‘Drunen. Als ik het niet dacht.’

Sanderik schrok zichtbaar.

‘We moeten onmiddellijk de dorpsoudsten waarschuwen. Die kunnen een boodschapper naar de stad sturen.’

‘Wat denk je dat ze kunnen uitrichten tegen die moordzuchtige bende?’

Het duurt weken voor het leger van de onderkoning hier is!’

Sanderik spreidde zijn armen in een gebaar van hulpeloosheid. Angst stond op zijn gezicht.

‘Laten we gaan slapen. Morgenochtend vroeg vluchten we’, zei Lacrimale.

‘Waar naartoe? En waarom nu niet?’ Zijn stem sloeg over.

‘In ieder geval bij de rivier vandaan. De enige vluchtroute is door het bos. Tegen de nachtgeesten die daar wonen heb ik geen verweer.’

Sanderik wilde die nacht bij haar blijven.

Lacrimale stelde voor dat hij naar de smidse terugkeerde om proviand en wapens te verzamelen en haar met rust te laten, zodat hij geen energie bij haar vandaan zou trekken.

Een patrouille Drunen liet zich omstreeks zonsopgang vanuit het hoofdschip in een slanke roeiboort zakken en roeide bij het commandoschip vandaan. Aan het roer zat Estro, de aanvoerder van de vloot. Om zijn hoofd hingen vijf blonde vlechten. Hij droeg een enorm zwaard, dat in een aan zijn rug bevestigd foedraal zat.

Naast hem stond zijn zoon Nuori.

Nuori, kleiner van gestalte dan zijn vader, droeg een kleiner zwaard bij zich en een boog en een koker vol pijlen.

Zijn haar was tot een brede vlecht samengeknoopt.

Terwijl zijn vader een forse snor droeg, hield Nuori zijn gezicht gladgeschoren, omdat hij anders slechts rafelige sprietjes onder zijn neus zou telen, die de spotzucht van de bemanning opriepen.

Vader en zoon hielden brandende toortsen vast.

Estro blafte een bevel, waarop de vier roeiers het schip op gang brachten.

Nuori keek naar het ochtendrood, dat aan de oostzijde van de rivier boven de bossen opkwam en dacht: het is nu of nooit.

Zijn vader had deze patrouille speciaal voor hem opgezet, met als doel zijn zoon de kans te geven zijn eerste vijand te doden en een vrouw te vinden.

Indien Nuori in beide opzichten zou falen, zou hij worden veroordeeld tot een leven als knechtje van de wasvrouwen der Drunen.

Nuori was niet zo zwaargebouwd en krijgshaftig als zijn vader. Hij leek meer op zijn moeder, die hem meermalen tegen de vaderlijke terreur van Estro beschermd had.

Door zijn soldaten werd hij vaak moederkindje genoemd, als Estro zich buiten gehoorsafstand bevond.

De boot schoot stroomopwaarts door het water. De roeispanten deden het donkere water klotsen.

Een dode en een vrouw.

Zijn vader had hem zwaard en boogschietlessen gegeven. Nuori had alle trainingsgevechten en wedstrijden tot nu toe kansloos verloren.

Als het een mietje blijkt, dan komt hij niet eens bij de wasvrouwen terecht. Dan verstoot ik hem, zo nam Estro zich voor. Het leek hem de enige manier om het geschonden prestige tegenover zijn manschappen weer enigszins op te vijzelen.

Aan de rechteroever konden zij een stenen gebouw en een loods waarnemen. Daarachter stonden de eerste huizen van een dorp.

‘Aanmeren!’ beval Estro. De roeiers hieven hun riemen. De boeg liep vast in het riet. Men sprong het water in en trok de boot de oever op.

Lacrimale voelde het gevaar aankomen. Zij trok de door Sanderik geschonken jurk aan, verliet haar woning en repte zich naar de smidse. De ganzen ontwaakten en schudden hun veren. Gealarmeerd hieven zij hun snavels. Over de rivier hingen mistdampen, waar de opkomende

zon oranje stralen doorheen zond. De heks ontwaarde zes gestalten, die een ranke boot de oever optrokken. Zij zond Sanderik een spreuk om hem te doen ontwaken en creëerde de illusie van een reusachtige waterslang, die vlak bij de oever aan het wateroppervlak verscheen, weer onderdook en de Drunen de zwaarden deed trekken.

Sanderik opende de toegangsdeur tot zijn werkplaats. Aan zijn gezicht kon zij zien dat hij niet of nauwelijks geslapen had. Hij deed zijn mond open.

Lacrimale plaatste haar vinger tegen haar lippen en glipte naar binnen. Over haar schouder heen kon de wapensmid de Drunen zien, die ingespannen naar het wateroppervlak stonden te kijken.

Sanderik schrok. Zij las paniek in zijn ogen. Hij vluchtte naar het harnas en begon het met trillende vingers aan te trekken.

Dat is nog iets anders dan tegen dorpelingen vechten, dacht Lacrimale. Voor haar had hij geen enkele aandacht.

Met moeite kreeg hij de lerenveters die beide helften bij elkaar hielden dichtgeknoopt. Lacrimale hielp hem ermee. Vervolgens zocht hij uit een rek een zwaard.

Sanderiks handen beefden zodanig, dat het uit zijn handen glipte.

Misselijk van angst keek Lacrimale naar de deur. Mannenstemmen in een taal die zij redelijk goed verstond, leken te naderen.

‘Snel!’ riep de heks. Zij stormde naar de achterzijde van het vertrek en opende een laag deurtje.

De Drunen drongen de smidse binnen. Sanderik liet zijn zwaard op de kleivloer liggen en rende achter Lacrimale aan. Nuori sprong voorwaarts en tackelde de wapensmid, die als een blok vooroverviel. Nuori hief zijn zwaard.

Lacrimale kroop door het deurtje en zette het op een rennen.

De ganzen, schoot het door haar heen, ik moet de ganzen redden.

Zij hoorde geschreeuw achter zich. Nuori rende achter haar aan. De kling van zijn zwaard droop van het bloed.

Lacrimale hield stil, draaide zich om en wierp hem een kluwen slangen om de enkels, die venijnig uithaalden.

Geschrokken sprong Nuori bij ze vandaan. De slangen verdampten.

Vertwijfeld zwaaide hij met zijn zwaard voor zijn laarzen.

Lacrimale zag zijn metgezellen naderen, draaide zich om en bereikte haar huis.

Zij trok een schuurdeur open en dreef schreeuwend de ganzen naar binnen. Vervolgens rende zij om het huis heen om het net der vervloekingen zo goed mogelijk te verstevigen.

De Drunen kwamen aangestormd.

Nuori wilde de tuin in lopen, schreeuwde het uit en liet zijn zwaard vallen.

‘Wat heb jij nou?’ vroeg Estro hijgend.

‘Ik voelde een schok. Moet je mijn arm zien!’

Zijn hand en onderarm zagen vuurrood.

‘Ach, oudwif, dat is een insectenbeet.’

De mannen lachten besmuikt.

Woedend liep Estro met geheven zwaard de tuin in en deinsde geschrokken terug.

Het zwaard glipte hem uit handen, keerde zich om, als door een onzichtbare hand bediend en kwam op hem af. De aanvoerder struikelde en viel achterover.

Een van de Drunen sloeg het wapen met zijn zwaard tegen de grond.

Zij omsingelden het huis en probeerden diverse malen de tuin binnen te komen.

Vervolgens haalden zij fakkels uit hun rugtassen, die zij met behulp van tondeldozen tot ontbranding brachten en naar het huis trachtten te werpen. De fakkels ketsten af tegen een onzichtbare muur.

‘Het is een tovenaars, of een heks’, wist Estro.

Op de hand en onderarm van Nuori waren zwarte blaren verschenen.

Een van de mannen goot er water uit zijn veldfles overheen, hetgeen de pijn enigszins verlichtte.

‘We moeten haar vangen en doden voordat we het dorp aanvallen, anders vervloekt ze ons nog’, riep Estro.

Vanuit de schuur klonk het geblaas der ganzen. De fakkels doofden langzaam uit.

Besluiteloos stond de groep Drunen bij elkaar.

Estro schoof de boog van zijn zoons rug, plukte een pijl uit diens koker en schoot op het huis. Tot hun vreugde werd het projectiel niet afgeweerd. Heel even zag men de beschermende sluiers als een donkergrijs gordijn, op een plek aan flarden geschoten door de pijl, die zich trillend in de voordeur plantte.

Estro voorzag enkele van zijn zoons pijlen van brandmiddel.

Hij schoot ze de gevel in. Aarzelend vatte het hout vlam.

Mijn arme ganzen, dacht Lacrimale, die zag hoe haar huis begon te branden. Rook drong via kieren naar binnen. Zij opende een zijdeur en sprintte de tuin uit, in een poging om een dichtbijgelegen bos te bereiken, dat zij zeer goed kende, omdat zij er paddenstoelen plukte.

Nuori had haar gezien, wierp zijn wapens terzijde en sprintte achter haar aan.

Een man gedood en zo meteen een vrouw veroverd, dacht hij grimmig, onderwijl de pijn verbijtend.

‘We zouden het vuur kunnen doven’, sprak Estro, zijn blik van de sprintende Lacrimale en zijn zoon afwendend. ‘Er liggen misschien voedselvoorraden en sierraden binnen. En die ganzen kunnen we slachten of houden voor de eieren.’

Hij benaderde de tuin en stak voorzichtig zijn zwaard voorwaarts. Hij voelde nog slechts een lichte trilling en stapte vervolgens door de restanten van het beschermende net. Zijn mannen volgden hem. Met water uit hun drinkflessen en uit een regenton doofden zij de vlammen. Buiten adem bereikte Lacrimale de bosrand. Naar adem happend, lukte het haar niet om haar gedaante in de illusie van een boom te veranderen.

Zij trachtte zich in varenbedden te verschuilen.

Nuori had haar al ingehaald.

Hij sprong haar in de rug, zodat zij voorover op de bosgrond terecht kwam, sjarde haar armen op de rug en bond ze samen met een leren veter, die hij met een metalen sieraad om zijn nek had gedragen. Lacrimale schreeuwde. Hij trok zijn zakdoek tegen haar mondhoeken en knoopte de uiteinden aan elkaar.

Nuori trok haar overeind. Lacrimale kreunde, trappelde en schudde haar bovenlichaam heen en weer.

‘Als je rustig meekomt, zal ik je geen pijn doen.’

Zij verstond zijn taal redelijk en begreep dat het verstandiger was om zich voorlopig niet te verzetten.

Hij nam haar bij de nek en duwde haar het pad naar haar huis op. Zijn hand en onderarm begonnen heviger te branden.

Dorpelingen maakten dat ze wegkwamen.

Ik krijg zo meteen de hele bende Drunen over me heen, vermoedde Lacrimale.

Zij besloot zich er niet tegen te verzetten en geen vervloekingen uit te preken, zodat zij energie kon sparen om zich in een raaf te veranderen.

Honderdvijftien jaar had zij in haar lichaam geleefd. Dat lichaam had de constitutie van dat van een ongeveer dertigjarige vrouw. Het vooruitzicht het te verlaten deed haar verdriet.

Straks kan ik vliegen! Zo troostte zij zichzelf.

Zij struikelde, hij hield haar tegen.

‘Voorzichtig!’ vermoedde zij te verstaan.

Hij is tenminste niet al te ruw, dacht zij met enige verbazing. Zij kende de reputatie van de Drunen als woeste krijgers, verkrachters en plunderaars. Nuori’s handen hielden haar stevig vast, zonder haar pijn te doen.

Haar huis naderend, zag zij dat de Drunen de ganzen hadden vrijgelaten. Een ervan hadden zij de kop afgehouden. De vogels waren naar een hoek van de tuin gevlucht, alwaar zij een gakkend groepje vormden.

De voorgevel leek slechts licht beschadigd en vertoonde zwarte vlekken. Nuori nam zijn zwaard en boog op en duwde haar met zachte dwang langs de openstaande voordeur.

Estro en zijn krijgers hadden de raamluiken opengezet en doorzochten haar kasten.

‘Aha!’ riep de aanvoerder. ‘Een heks gevangen! Mooi zo. We maken zo meteen met zijn allen plezier met haar en dan gaat haar kop eraf.’

De manschappen, die de kruidendrank hadden gevonden, hieven een gejuich aan.

‘Vader, ik acht mijn missie geslaagd. Ik heb een man gedood en een vrouw gevonden. Ik vind haar mooi. Ik wil haar houden. Ik ben de enige die haar aanraakt!’

Verbluft keek Estro zijn zoon aan.

‘Die wapensmid was een makkie. Je hebt hem van achteren aangevallen, toen hij wilde vluchten! Het moet een vijand zijn, die je in een gevecht hebt verslagen. En dat daar, dat is geen vrouw, dat is een heks!’

‘Het is mijn vrouw, vader’, sprak Nuori op rustige toon, onderwijl Lacrimale op haar knieën dwingend en zijn zwaard in de schede stekend.

Met enige moeite kon zij het gesprek volgen.

‘Heksen zijn gevaarlijk, jongen. Moet je eens kijken hoe je hand en je arm er uit zien!’

‘Sommigen bezitten geneeskrachtige gaven. Ik zal haar opdracht geven om me te genezen.’

‘Zij kan je op ieder door haar gewenst moment opnieuw vervloeken, begrijp je dat wel?’

De manschappen dronken de kruidendrank en keken zwijgend toe.

‘Als je heksen goed behandeld, kun je heel veel van ze leren.’

Estro begon om de ketel heen te ijsberen, af en toe onverstaanbaar grommend.

‘Goed! Ik geef je mijn toestemming! Zo meteen vieren we dat jij een man geworden bent. Onder één voorwaarde: we rukken die heks de tong uit haar bek, zodat ze niemand meer kan vervloeken!’

Hij kreeg instemmende opmerkingen van zijn manschappen.

Een van hen doorzocht keukenlades en vond een tang met platte bekken. Een ander ontstak een fakkel, waarin hij zijn zwaardpunt gloeiend heet liet worden, om de zo dadelijk ontstane wond in Lacrimale’s mond dicht te branden.

Op bevel van Estro trok men de zakdoek los en werden haar kaken tot ontwrichting toe opengetrokken. Nuori werd achteruitgeduwd. Lacrimale stiet een langgerekte, doordringende kreet uit en probeerde vervloekingen te schreeuwen.

Haar woorden riepen slechts schimmen op, die flakkerden als de schaduwen van vlammen en snel vervaagden. Zij was de enige die ze waarnam.

‘En wie zegt jullie dat zij niet met haar armen bezweringen en vervloekingen kan uitvoeren? Moeten die armen er dan afgehakt? Laat mijn vrouw met rust!’ Dit laatste beet hij de beide krijgers toe, die haar vasthielden.

De manschappen keken beurtelings naar vader en zoon.

Nuori trok zijn zwaard. Langzaam liet het tweetal de heks los, die moeizaam overeind kwam en onmiddellijk achter de roverszoon bescherming zocht.

‘Zij kan voor ons een maaltijd klaarmaken, die zij zelf voorproeft. Ik zal haar voortdurend in de gaten houden.’

Nuori draaide zich naar de heks om en trok de leren veter los. Lacrimale wreef zich de polsen. Nuori hing haar de veter met het sieraad om de nek.

‘Spaar mijn ganzen, heer. Ik kan een omelet van ganzeneieren met paddenstoelen maken.’

‘Wat voor stoelen?’ vroeg Nuori.

Zij glipte tussen de manschappen door naar de keuken en haalde paddenstoelen uit een rieten mand en eieren uit een schaal, die zij het gezelschap toonde.

De Drunen begrepen het. Zij schonken flessen met kruidendrank in mokken en lieten zich op bevel van Estro in het midden van de ruimte op de grond zakken.

Lacrimale keek naar Nuori's hand en onderarm. Uit de blaren sijpelde stinkend vocht.

Zij plaatste er haar handen op en mompelde een spreuk, waarop de blaren zich terstond terugtrokken en een volkomen gave huid achterlieten.

Nuori lachte opgelucht en gaf haar een zoen op haar voorhoofd.

Onder zijn toeziend oog bereidde Lacrimale omeletten met paddenstoelen en kruiden. Zij serveerde er zwart brood bij. Nuori gebaarde dat zij moest voorproeven.

Nadat ze een paar hapjes gegeten had, schonk zij op zijn commando de mokken vol, waarna ze in een hoek ging zitten.

Estro hield een toespraak, waarin hij het jonge paar gelukwensde en barstte vervolgens uit in een woest lied, waarin hij door iedereen, zijn zoon uitgezonderd, werd bijgevalen.

Lacrimale voelde haar krachten terugkeren. Om tot raaf te transformeren zou zij er nog niet genoeg aan hebben.

Als ik wil ontsnappen, dan moet ik snel zijn, wist zij. Ongetwijfeld zou Nuori op haar lichaam aanspraak maken. Hij zou het niet overleven, waarop diens vader en zijn manschappen haar van hekserij zouden beschuldigen en haar alsnog zouden doden.

Tijd was alles.

Zij zocht oogcontact met Nuori, die haar bij zich wenkte.

Een mooie jongen, vond de heks. Het spijt me hem te moeten vermoorden, dacht zij, terwijl zij op hem afliep.

'Ik heb een vaatje kostelijke bessenwijn. Die is veel lekkerder dan mijn kruidendrank. Zal ik u die serveren?'

'Wat voor zwijn?'

'Bessenwijn, heer.'

Nuori knikte. 'Dat is goed. Ik wil wel dat je ook de wijn voorproeft.'

'Natuurlijk, heer.'

Lacrimale ging hem voor naar de keuken. Een van de mannen riep hen iets achterna, waarop Nuori zich omdraaide om hem van replek te dienen. Gelach steeg uit het groepje op.

Lacrimale maakte van de gelegenheid gebruik een greep in een pot te doen en zich scherp kruidenpoeder in de ogen te smeren.

Meteen stroomden tranen over haar gezicht. Zij beet op haar tanden om niet te gillen.

‘Wat is er, mijn vrouw?’

‘Tranen van geluk, mijn heer. Ik had de hoop al opgegeven, om ooit een fatsoenlijke man te vinden. Een mooie man, die bovendien me het leven heeft gered.’

Nuori omhelsde haar. Hij beloofde een goede echtgenoot voor haar te zijn.

Zij bedankte hem, hield een kroes onder het houten kraantje van het vat en tapte de kroes halfvol. Zij dronk de wijn en keek Nuori door een waas van traanvocht aan.

Nuori glimlachte en knikte. Lacrimale plaatste zes kroezen op een houten schijf.

‘Ik hoef niet. Ik wil fris blijven voor vannacht’, zei Nuori.

De mannen brulden instemmend.

Estro sprong overeind, benaderde zijn zoon en omhelsde hem.

‘Eindelijk word je een kerel!’

De manschappen benaderden Nuori, omringden hem en gaven hem klappen op de schouders.

Zeven kroezen schonk zij ondertussen vol. Haar tranen druppelden overvloedig in zes ervan. Zij dronk de hare leeg en serveerde de mannen, die, hun aanvoerder uitgezonderd, gulzig dronken.

Estro nam een slok en trok een vies gezicht.

‘Uit beleefdheid stel ik voor dat wij ons naar de smidse terugtrekken. Ik heb daar flessen brandewijn zien staan!’ riep hij.

De manschappen vonden het best. Zij kwamen overeind en wensten Nuori veel plezier.

Zingend en joelend verdween het gezelschap.

De stilte viel als een deken over hen heen.

Nuori legde zijn handen op haar schouders.

‘Je bent een mooie vrouw. Ik wil niet dat je nog huilt.’

‘Dank u, mijn heer. Mijn tranen zijn bijna opgedroogd.’

Boven de gootsteen spoelde zij haar ogen schoon.

Hoe trok je ook alweer energie uit een mens? Tijd! Tijd heb ik nodig! Een plan kwam in haar op.

‘Wilt u misschien in bad, mijn heer? Ik heb heerlijke zepen.’

Nuori knikte. Zij leidde hem de badruimte in en liet het bad vollopen met regenwater, dat uit een ton stroomde. Zij hielp hem zich uit te kleden.

Een fraai lichaam, vond zij. En ik sta op het punt om het te verwoesten. Om eventuele argwaan weg te nemen, streelde zij hem, knielde voor hem om hem korte tijd te plezieren en beloofde hem zo dadelijk in de hemel te brengen.

‘Ik ga voor u klaar liggen in mijn slaapkamer, mijn heer.’

Zij overhandigde hem zeepblokjes met diverse geuren, verliet de badruimte en zocht in een van haar boeken de betreffende toverspreuk op.

Lacrimale hoorde Nuori zingen. Hij had een fraaie tenor.

Spijt en wroeging streden om voorrang.

Zij voorzag hoe hij, door haar speeksel vergiftigd, kronkelend en gillend van de pijn aan zijn eind zou komen en nam zich voor om hem, zodra ze zich van zijn energie meester had gemaakt, zijn lijden te bekorten door hem een mes in het hart te steken.

Ze memoriseerde de spreuk, die slechts met succes kon worden uitgesproken, indien ze Nuori vasthield.

Moge mijn slijm in je huid trekken en je weefsels verzengen als ware het de bliksem.

Als waren het de graaiende, scherp benagelde vingers van de Dood.

Zij begreep, na de dood van het zestal, alsnog te moeten vluchten voor de op de schepen achtergebleven bemanning, die uiteraard op onderzoek uit zou gaan. Vluchten als raaf.

Haar ganzen maakten enorm kabaal. De voordeur werd opengestoten.

Estro verscheen. Hij zag lijkbleek en wankelde. Schuim borrelde in zijn mondhoeken. Zijn getrokken zwaard trilde.

‘Jij hebt ons vergiftigd! Duivels krenge! Mijn mannen rollen van ellende over de grond! Zij kotsen bloed! Ik vond er al een verdacht smaakje aan zitten. Ik heb gelukkig niet meer dan een slok op. Ik hak je kop eraf, smerige toverkol!’

Nuori stootte de deur van de badruimte open en stormde naakt en met getrokken zwaard voorwaarts. Op zijn penis zag Lacrimale zwarte blaartjes opkomen.

‘Laat mijn vrouw met rust, vader! Zij kan jullie onmogelijk vergiftigd hebben. Ik heb haar voortdurend in de gaten gehouden! Je wilt haar voor jezelf!’

Hij ging tussen Estro en Lacrimale in staan.

Estro's ogen stonden bol van waanzinnige woede. Hij kreunde en wreef met zijn vrije hand over de maagstreek. Vader en zoon cirkelden om elkaar heen. Een zwaardgevecht brak uit. Het zwaard van Estro was veel groter, bovendien was hij de ervarener vechter. Hij werd echter in toenemende mate door maagkrampen geteisterd. Met inspanning van zijn laatste krachten liet hij zijn wapen op zijn zoon neerkomen, terwijl Nuori voorwaarts stak. Beide mannen bleven een ogenblik onbeweeglijk en zakten daarna in elkaar. Nuori's hoofd was vrijwel van de romp gescheiden. Bloed spoot in schokjes uit de halsslagaders.

De kleding van Estro raakte doordrenkt. Het zwaard van zijn zoon bleef in zijn maagstreek staan. Tevergeefs probeerde hij het wapen uit zijn lichaam te trekken. Kreunend rolde hij opzij.

Haar schrik en walging onderdrukkend, trok Lacrimale zich met haar spreukenboek in haar slaapkamer terug.

Zij nam op bed plaats in kleermakerszit, opende het boek op de juiste pagina, las hardop en sloot haar ogen.

De spreuken talrijke keren herhalend, raakte zij langzamerhand in een trance.

Niet twifelen aan je energie, zo hield zij zichzelf voor.

Zij voelde niets veranderen.

Paniek beving haar. Was het mogelijk dat een van de twee mannen nog in leven was en op een of andere wijze haar concentratie verstoorde?

Voorzichtig verliet zij de slaapkamer.

Een blik op beide door plassen bloed omgeven lichamen, verzekerde haar ervan, dat zij waren overleden.

Lacrimale ging op bed zitten, las opnieuw en herhaalde de spreuken.

Ineens realiseerde zij zich, dat zij de bijbehorende armbewegingen vergeten was.

Lacrimale prevelde en voerde met beide armen, soepele, vloeiende bewegingen uit.

De trance kwam sneller en voelde veel intenser aan.

Zij voelde poten uit haar buik vandaan komen en haar gezicht tot een snavel uitstulpen. Haar lichaam sidderde en schokte en begon te krimpen. Vlagen intense pijn schoten door haar heen. Lacrimale gilte en sloot haar ogen. Haar benen en armen schoven haar lichaam in. De ring van Sanderik rolde van het bed af. Het boek ging er achteraan. Zij voelde veren uit haar huid komen. Vleugels barstten tevoorschijn. Haar ogen werden naar de zijkant van haar schedel gedrukt. Tandem trokken